

Kmalu potem otideta ogljar in hčerka v goro iskat neznanega človeka. Tamá se je vže delala, ko pripelje Rozalka očeta do visokega mecesna, za katerem je še vedno ležal onemogli lovec. Od daleč pokazavši loveca, steče deklica, kakor bi jo kdo podil, proti domu. Pičlo uro pozneje pa pride ogljar neznanega ptujca pod pazduho v hišo. Na ubožno posteljo ga položi pri peči. Rad bi se bil zahvaljeval dobrim ljudem, ali slabost ga je nadvala in kmalu je zaspal.

Vender ga spanec ni dolgo imel v naročji in po noči je jel milo ječati. Ogljarica hitro vstane in mu postreže z vsem, kar je premogla ubožna kočá. Tudi svojo lekarno je odprla, staro v zid zidano omáro, in prevzela službo zdravnika. Še le drugi dan popóludne se je bolnik toliko okrepil, da je mogel razumno govoriti in povedati, kdo je. Popraševal pa je vedno po Rozalki in tistega popóludne je ostala deklica domá, ker je bilo vreme jako slabo in vže je sneg padel po hribih. Ali čim raje bi bil ptujec rad govoril z Rozalko, tem hujše se ga je dekle balo. Na večer sta se vender vže toliko sprijaznila, da so vsi skupaj jedli pri jednej mizi. Ko pa se po večerji začno pogovarjati, povedal jim je ptujec, da je sin imovitega trgovca v mestu K. in da jim bode vže povrnil vse dobrote, ki so mu je skazali. Pogovor pride tudi na šole — saj je bil mladi lovec sam izšolani dijak — in ko jim začne pripovedovati o učenosti in knjigah, vlekla je Rozalka lovčeve besede z največjo pazljivostjo na ušesi in zmirom bliže se je pomikala na drugem konci klopi sedečemu lovecu. Ko jo pa lovec vpraša, ako bi tudi ona rada znala čitati in pisati, odgovori Rozalka z boječim glasom sramožljivo: „Rada!“

Drugi dan sta bila ptujec in Rozalka vže najboljša prijatelja in še spraviti je niso mogli, da bi gnala koze na pašo.

Tretjega dne je bil lovec vže popolnem čvrst in zdrav in popóludne se je poslovil od priljubljene mu hiše. Rozalka pa ga je spremila še precej daleč in od tistega časa se ni več bala ljudi.

In kako bi se jih tudi bala. Saj je šla še tisto jesen v mesto in če si deset let pozneje vprašal ljudi, kje je tista „divja roža,“ ki je včasih koze pasla po gori, povedali so ti, da je izgojiteljica pri bogatem trgovci M., in da sta stari ogljar in ogljarica pri njej, kjer jima ni treba več ogljariti.

Na spomin svoje mladosti in sreče pa je postavila izgojiteljica Rozalija Bregar na ónem mestu, kjer je stala njena rojstna hiša, kočá ogljarja Pehana, lepo znamenje Matere Božje z Jezuškom v naročji.

P. B.

Krava, koza, ovca in lev.

(Basen)

mogotei zveza ní nikoli zanesljiva.

Krava in koza s potrpežljivo ovco vred ste bili stopili z levom v zvezo. Ulovili so v gozdu velikega jelena, krasen plén. — Vstal je lev, da bi vršil delitev. Napravil je štiri dele ter rekel: „Prvi del spodobuje se meni kot kralju, drugi zato, ker sem hrabrejši in najpogumnejši; a tretji pripada tudi meni kot najmočnejšemu, in kdor se četrtega deleža dotakne, imel bode opraviti z menoj.“ — In takó je lev vsega jelena sebi pridržal.

Ph.